

Tekst speech Waldo Jameson op de Dag van Nationale Rouw

President, hoogwaardigheidsbekleders, dames en heren.

Ik ben Waldo Jameson, ex-militair en gewonde in de Binnenlandse Oorlog. Ik ben op 27 oktober 1986 gewond geraakt bij een actie bij Stolkersijver met drie collega's. Ik heb granaatscherven in mijn linkerschouder. Op 27 oktober 1987 zijn we in een dynamiet hinderlaag gelopen in Patamacca. We zaten in een pantserwagen met tien mensen. Er waren vijf ladingen op de weg. Dankzij de snelle reactie van de chauffeur is het niet fataal geweest. Ik heb onder een harde slag mijn ribbenkast gehad met een ernstige inwendige kneuzing. Ik moest vaker in het ziekenhuis liggen voor onderzoek.

Ik ben niet de enige slachtoffer onder de militairen. De aandacht voor ons leed in de uitoefening van ons beroep om land en volk te beschermen, is achterwege gebleven. In 1989 is mijn salaris stopgezet. Veel militairen die in de oorlog hebben gevochten en verwondingen hebben opgelopen hebben na de amnestiewet van 19 augustus 1992 het leger verlaten. Het Jungle Commando tegen wie we gevochten hebben werd gefaciliteerd. De Tucanajas zijn niet erbij betrokken. Wij werden aan ons lot overgelaten. De toenmalige bevelhebber heeft pogingen gedaan om ons te faciliteren, maar de toenmalige regering heeft dat niet opgevolgd. Dat alles heeft voor veel ontevredenheid gezorgd.

Ik ben voor vrede en verzoening. We wilden een gesprek aangaan met Brunswijk. Dat is toen niet gelukt. Ik hoop dat met dit proces van nationale rouw we ooit de draad kunnen oppakken en dat gesprek alsnog voeren.

Maar ik vind dat daarbij de militairen die verwond zijn geraakt, trauma's hebben opgelopen en veel offers hebben gebracht, niet aan hun lot kan worden overgelaten. Daarom hebben we op 10 mei 2007 de Vereniging Surinaamse Veteranen en ex-militairen opgericht. Het doel van deze vereniging is om een stem te zijn voor deze groep zodat ons leed kan worden erkend en beleid kan worden gemaakt voor deze groep, inclusief compensatie en trauma-begeleiding.

Wij spreken tot onze geliefden in verschillende talen, toch hebben wij veel gemeen. We hebben dezelfde zorgen, behoeften en verlangens. Wij willen economische zekerheid en werk dat voldoening schenkt. Wij willen een gelukkig huwelijk. Wij willen heb beste voor onze kinderen. Wij willen dat zij een hechte band met ons hebben. Wij willen dat zij onze waarden delen en dat zij zich veilig voelen. Ook vriendschap en steun van andere zijn belangrijk. Menselijk contact en liefde doen ons goed. Jong of oud, wij willen graag gezond zijn. Kinderen keren ouderlijke waarden en maatstaven de rug toe. Voorwaar, zonder de juiste normen en waarden is het leven niet veel meer dan een keiharde strijd om het bestaan.

Maar al te vaak blijven deze verlangens onvervuld door de ervaringen en trauma's van de Binnenlandse Oorlog. Op deze dag van nationale rouw mag deze groep niet vergeten worden.